

Línia directa amb el cel

Trucades des del cel

Jordi Folch

Per sort, m'ha caigut a les mans la novel·la de Jordi Folck, *Trucades des del cel*. Es tracta d'un relat fresc, ple d'imaginació en què el protagonista, el patriarca d'una família napolitana, un cop difunt, demana en el seu testament de ser enterrat amb el *telefonino*.

No era un operari qualsevol de la companyia telefònica, no, en Giambattista, que així s'anomenava el cap de família, per garantir el bon estat de salut de la línia telefònica experimentava amb la veu les notes musicals d'una canzone napolitana. Una manera original i atractiva de començar una història que planteja la comunicació entre els humans i els difunts que habiten al paradís.

La primera part del llibre, *De la terra...*, destaca per la quantitat de telefonades que fa el difunt des del cel a la família.

L'autor confronta dos mons: el cel, palaus, castells, cases sense porta, on cadascú fa el que li agrada i fa gaudir els altres, i la terra on cadascú rebenta l'altre amb gelosies, enveges i mentides.

Folck contrasta els dos espais: un, ple d'éssers pobres i miserables, capaços de muntar una cua de dones vestides de negre passant el rosari, com si d'una comèdia neorealista es tractés; un espai on la naturalesa humana es manifesta amb totes les seves formes i colors, als límits de la tragèdia i de la comèdia, frec a frec l'amor i l'odi, l'alegria i el desconsol, l'enuig i la complaença, la pau i la follia, com molt bé retrata i diu l'escriptor; i l'altre, el cel, presidit per un consell de savis, escriptors, lletraferits, referents literaris (Gianni Rodari, Edgar Alan Poe, Enid Blyton, Balzac...) que gaudeixen d'un lloc en què no hi ha temps, ni pressa, ni aliment, ni fam ni set, ni maldecaps, l'únic aliment que compta és la comunió dels esperits, la companyonia, l'eternitat.

Com eren de diferents els llenguatges entre un i altre món!

La segona part, correlacionada amb la primera... *Al cel*, més breu, resol el lligam entre els dos mons amb un trencament lògic i previsible que tancarà la història amb l'epíleg. L'autor, amb imatges, descripcions, lliga el sentiment de la gent al territori; no oblidem que l'acció s'esdevé a Nàpols, ciutat trasbalsada per la "camorra"-perillosa màfia napolitana-; ho direm amb altres paraules, el sotrac de veure un fill morir recorda un volcà en ebullició a punt d'escopir la seva fúria i enterrar la ciutat.

Trucades des del cel, a més de ser el títol d'un programa de televisió que retransmetrà en directe les converses de la família Della Chiesa, conté uns ingredients molt variats que configuren una història de difícil classificació: la idea de pau, els militars no tenen cabuda al cel; la comicitat dels noms, Graziosi, Sabatina, Ochialina; telefonades al Vaticà, miracles (qui no té veu, parla), la buidor de felicitat produïda pels diners, etc.

De tota la narració es desprèn un missatge clar, una lliçó de moral: l'home ensopega mil vegades, no reconeix les seves faltes i sempre en culpa els altres. Per això, des de la terra mateixa escoltem les veus del cel que anuncien un món millor; esperem que passeu una bona estona gaudint de la lectura; un bon propòsit per a l'any que comença.

ANNA GISPERT MAGAROLAS

Publicat al diari *El Punt* el 4 de febrer de 2008